Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

28 (548)
2 липня
2015 р.

Нема нічого небезпечнішого, ніж підступний ворог, але немає нічого отрутнішого від удаваного друга.

Григорій СКОВОРОДА

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

КАЛЬКУЛЯТОР ВІД ЯЦЕНЮКА, чи ДЗВІНОК З ВІРМЕНІЇ

Днями прем'єр Арсеній Яценюк перед телекамерою взявся за калькулятор, щоправда, табло нам не показали, й почав підраховувати, чому газ для українців подорожчав більш як утричі. Прорахував усе: і ціну, і продавця, і транзит, і доставку в квартири й будинки, і ПДВ. І вийшло в Арсенія Петровича аж 7180 грн. за тисячу кубів. Здавалося, чого б це враз серед літа, в спеку прем'єр взявся за калькулятор, коли ще й платіжки не всі отримали. Та й споживають газ хіба що на кухні та для підігріву води.

Та ба, вся ця арифметика відбувалася на тлі єреванського майдану: там вірменська влада лише підвищила ціни на електроенергію на третину, і десятки тисяч людей вийшли на вулиці й площі. А українська – втричі!.. І прем'єр напевно зрозумів, що на близькому горизонті замаячів український майдан та швиденько взявся за калькулятор. Щоправда, доводячи, наскільки правильною і європейською є нова урядова ціна, він якось забув чи то не згадав, настільки європейськими є зарплати і пенсії українців. Як запитує в останньому одеському попередженні Яценюкові «чуть-чуть стара одеситка» Ціля Зільгеншухер, що ширяться Інтернетом: «Ви такий чесний як тоді розумний?..» Напевно натякаючи на часи, коли Арсеній Петрович був в опозиції і дуже розумно, переконливо й дохідливо, хоч і без калькулятора, доводив своєму попередникові Азарову, чому ціни на газ навіть на третину підвищувати не можна. Тепер, усівшись в прем'єрське крісло, – доводить протилежне, ще раз підтверджуючи прикру українську дійсність: місце сидіння визначає спосіб думання чи навіть саме мислення.

Взагалі складається враження, що наші верховні чільники правлять, як казав поет, «не бачачи під собою країни». Яценюк так, ніби в нього запасі є ще одна Україна, а Порошенко так, ніби він буде царствувати вічно. Тому так і хочеться сказати: дорогі ви наші, робіть нарешті реформи, бо ж скільки ще громадянське суспільство підштовхуватиме вас до дій. Так із крісел може виштовхнути, хоч і вже виштовхує, бо ж як можна заявляти на весь світ, що набираємо уряд професіоналів, а влаштовувати на посади ставлеників олігархів, як той же міністр екології пан Шевченко. А після катавасії з міністром охорони здоров'я О. Квіташвілі складається враження, що це не уряд, а якась дворова команда. Недарма ж навіть лідер фракції БПП у ВР Юрій Луценко пропонує повністю реформувати і Міністерство оборони разом з очільником паном Полтораком, і МВС разом із паном Аваковим.

Таке ж враження і щодо дій Президента. Як можна вести нові мінські переговори про відведення з лінії зіткнення зброї середнього і малого калібру, коли невиконані попередні домовленості: бойовики і далі обстрілюють наших бійців «градами» мінометами й гарматами великого калібру? А вже про боротьбу з олігархами, корупцією, судову й інші реформи і говорити поготів.

Коли бачиш бездіяльність влади, а то й прямий саботаж, так і хочеться сказати: до пори збанок воду носить. Терпіння суспільства може урватися. І тоді начувайтесь, панове.

Богдан ВІВЧАР

КРУГЛИЙ СТІЛ

Напередодні Дня Конституції в НД «Просвіта» відбувся круглий стіл, на якому його учасники говорили про історичний час творення Основного Закону, проблеми його реалізації в житті суспільства й окремого громадянина.

РЕАЛІЗУВАТИ В ЖИТТІ КОЖНОГО

– Ми, народні депутати перших скликань Верховної Ради, розуміли просту істину: для функціонування держави потрібне право і Закон, – наголосив, відкриваючи дискусію, народний депутат І і ІІ демократичних скликань голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка **Степан Волковецький.** – Було кілька варіантів Основного Закону, що пропонували різні форми організації влади і держави, навіть створення двопалатного парламенту, що неодмінно призвело б до федералізації… Гострі дискусії точилися щодо утвердження державності української мови, недопущення узурпації влади і багато інших. Попри спротив прокомуністичної проросійської більшості – групи 239 – Народній Раді, в якій об'єднались демократи, вдалося відстояти українські суспільні цінності й зафіксувати їх у Конституції.

– Конституція – це суспільний договір між суспільством і державою, нагадав кандидат юридичних наук, завкафедрою конституційного, міжнародного та адмінправа ПНУ ім. В. Стефаника **Володимир Розвадовський.** – На жаль, цей договір не виконується насамперед державою, яка не ґарантує, скажімо, право на безоплатну охорону здоров'я, освіту і т. ін. Тому у змінах до Конституції потрібно виписати не лише права та обов'язки, а й механізми їх реалізації, зокрема місцевого самоврядування...

– Я прочитав Конституції чи не всіх держав світу й переконливо стверджую, що наша – одна з найкращих, – наголосив доктор політичних наук, професор цього ж університету **Сергій Дерев'янко.** – Біда в іншому – у нігілістичному ставленні до Основного Закону.

Він наголосив на важливості пріоритетів людини у ньому й розробці законів і підзаконних актів, які б реалізовували статті й положення Конституції у житті людей.

Заступник голови ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, депутат облради **Дмитро Захарук** наголосив на важливості комплексності при розробці Основного Закону: «Здається, ніби зробили правильно, що відкинули комуністичну ідеологію. Але забули утвердити необхідність нашої державницької національної ідеології. А звідсіль і біди, які маємо нині. Не затверджена національна ідея, яка, як на мене, полягає у глибинній суті гасла: «Слава Україні!», – сказав Д. Захарук. – Жити, діяти, творити в ім'я слави України і є національною ідеєю для кожного патріота…»

Про проблеми сповідування Конституції, реалізації прав громадянами й виконання ними своїх обов'язків говорили заступник голови ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка **Євген Романишин,** голова Всеукраїнського Братства ОУН–УПА **Богдан Борович,** юрист, член Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка **Василь Жураківський,** спеціаліст МВК **Анатолій Двірник,** голова ГО ВО «Українці Донбасу і Криму» **Лариса Пантелюк** та інші.

Наголошувалось зокрема на повернення в Основний Закон положень, які б підвищували й утверджували роль громадських організацій у житті держави.

І все ж Конституція – Основний Закон і його потрібно усім, а насамперед посадовцям, виконувати, а не намагатись переписувати. На моє ж особисте переконання кожен новий Президент, вступаючи на свій пост, мав би клястись на Біблії і реалізувати всі статті Конституції в життя українців...

На закінчення на пропозицію ведучої Михайлини Боднар усі учасники натхненно виконали Державний гімн.

* * *

А в Івано-Франківську 28 червня відбулося урочисте віче з нагоди святкування 19-ої річниці Конституції України.

Щоправда, не так багато франківців прийшли на віче, щоб згадати про подію ухвалення Конституції України.

Із привітальним словом виступив заступник міського голови Михайло Верес та народний депутат двох демократичних скликань, екс-голова облдержадміністрації Степан Волковецький.

Богдан ВІВЧАР

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Нас більшає чи меншає?

Головне управління статистики інформує. Чисельність населення області, за оцінкою, на 1 травня 2015 року становила 1382,6 тис. осіб, у тому числі в міських поселеннях проживало 603,6 тис., у сільській місцевості – 779 тис. Упродовж січня-квітня 2015 року кількість жителів збільшилась на 90 осіб, що відбулось за рахунок міґраційного приросту населення (на 1413 осіб), водночас мало місце природне скорочення в кількості 1323 особи.

У січні-квітні п. р. в області зареєстровано 5228 живонароджених проти 5290 у січні-квітні 2014 р. та 6551 померлого проти 6355.

Середньообласний рівень природного скорочення населення склав 2,9 особи на 1000 наявного населення. Природне скорочення спостерігалось майже в усіх містах обласного значення, крім Івано-Франківська (міськради), та в усіх районах області.

Міґраційний приріст населення зафіксовано в усіх містах обласного значення, крім Бурштина, та у семи районах області.

Президент відзначив

Президент України Петро Порошенко з нагоди Дня медичного працівника своїм указом відзначив трьох прикарпатських медиків.

За значний особистий внесок у розвиток вітчизняної системи охорони здоров'я, надання кваліфікованої медичної допомоги та високу професійну майстерність Петро Порошенко:

нагородив орденом «За мужність» III ступеня

Андрійціва Степана Степановича – доцента кафедри Івано-Франківського національного медичного університету, волонтера Революції гідності,

присвоїв почесні звання: «заслужений лікар України»:

Левку Володимиру Петровичу – доцентові кафедри Івано-Франківського національного медичного університету

Синиці Любомиру Павловичу – лікареві відділення Коломийської центральної районної лікарні.

ДУХОВНІ ЧУВАННЯ

ПРОЩА В МАРІЯМПОЛІ

Вже традиційною стає проща родин до Маріямпільської чудотворної ікони Матері Божої, яка щорічно проводиться в останню суботу і неділю червня. На цей раз вона проводилась з нагоди Року митрополита А. Шептицького, а особливістю було те, що її лейтмотивом стало утвердження тверезості в українському суспільстві. На цьому насамперед наголошували організатори, зокрема лідер товариства з відродження Маріямполя, професор Івано-Франківського національного медичного університету Володимир Боцюрко, депутат обласної ради, заступник голови ОО ВУТ «Просвіта» Дмитро Захарук. І, зрозуміло, духовні особи.

Про святість і цінність родини, її духовне й моральне оздоровлення у часі недільної святочної Архієрейської Літургії говорив єпископ-помічник митрополита Івано-Франківської єпархії УГКЦ Йосафат Мощич…

А почалася проща вранці в суботу пішим виходом від Галицької церкви Різдва Христового до Маріямполя. У чуваннях учасники могли роздумувати про історію і чуда Маріямпільської ікони Матері Божої з Дитятком. Написана вона приблизно у XVI ст. італійським художником Антоніо Бацці. З часом через Потоцьких вона потрапляє до гетьмана Станіслава Яблоновського і зберігалася у костелі отців-домініканців у Єзуполі (тодішня назва – Чешибіси). Вона нібито врятувала гетьмана з палаючого будинку у 1594 р. З того часу супроводжувала його у військових походах. Зокрема, під час Віденської битви військ об'єднаної Європи проти турків 1683 р. У ній європейці перемогли.

Заснувавши 1691 року Маріямпіль, коронний гетьман помістив ікону у каплиці на Замковій горі. Завдяки молитві перед образом люди зцілялись, грішники навертались, зневірені утверджувались у вірі. З часом ікона стала називатись Маріямпільською.

Тож учасники на прощі до Матері Божої, прославленої в Маріямпільській чудотворній іконі, спільно молились за мир в Україні та світі, перемогу над нашим ворогом як зовнішнім, так і ворогом нашої душі та за оздоровлення родин.

Прибувши в Маріямпіль, вони в суботу відслужили молебень до Пресвятої Богородиці, відбули святкову академію з нагоди відзначення Року митрополита Андрея Шептицького. В молитовній програмі йшлося про недугу пияцтва в наших родинах. Опівночі пройшла співана вервиця в поході зі свічками з чудотворним образом Пресвятої Богородиці.

А неділя для прочан розпочалася з молебня та науки про «Золоту книгу тверезості», який продовжився Архієрейською Святою Літургією та складанням урочистої присяги і записом охочих у «Золоту книгу тверезості». По цьому традиційно прочан гостили спільним родинним обідом.

Теодор ДРОВНИЧ

ТАК ДУМАЮ

ПРИДИВІТЬСЯ І ПОБАЧИТЕ...

Пишу для тих наших українців, які вважають, що не росіяни переслідують Україну, а Путін, для тих також, які зі мною ходили на демонстрації впродовж останніх півтора року, зокрема новоприбулих, «разом» чи «окремо», які мене коригували, коли я вигукував, щоби росіяни залишили Україну, чи Крим, чи Донбас, які мене критикували, коли я не дозволяв виступати російською мовою, і тим вже тут родженим проводом громадським, який думає, що з росіянами не тільки можна, але треба співпрацювати. Я не належу до тих, які вважають, що погані росіяни – це москалі, а всі інші – це добрі наші сусіди, просто росіяни.

В держдепартаменті США довший час (під час «холодної війни» та, мабуть, і сьогодні) слугували політики і бюрократи, котрі вважали, що ворогом був СССР, що російський народ був теж поневоленим в СССР. Коли розпався СССР американські державні бюрократи й політики почали думати, що проблема минула, що з росіянами можна співпрацювати, що президент Росії Єльцин – великий демократ, що з його особисто обраним наслідником Путіном можна співпрацювати, що потрібно встановити нову політику щодо Російської Федерації, відмінну під політики щодо СССР. До найвизначніших політиків, котрі так думали або ще далі думають, належать два президенти – Буш та Обама, держсекретар Клінтон та інші. Цікаво, що кандидат на президента – третій Буш «Джеб» уже так не думає, не знаємо, що тепер думає з цього приводу кандидат у президенти Гіларія Клінтон, але знаємо, що вона недавно прирівняла Путіна до Гітлера.

Приїхав до США один із речників єврейсько-української громади, колишній політв'язень Йосиф Зіселс. Та, на відміну від наших новоприбулих, сказав, що не Путін виховав Росію, а Росія виховала Путіна. Тобто не Путін проблема. Проблема – Росія і росіяни. Я сказав тоді: от мудрий єврей, але чого ми, українці, такі наївні?!.

Найбільш авторитетний центр соціологічного опитування в Росії Левада, бо, здається, незалежний, тобто неурядовий, хоч йому загрожувала ліквідація Путіним в 2013 році, оприлюднив результати з останнього опитування: нібито 89 відсотків населення РФ підтримує Володимира Путіна і його політику. Чи це правда? Знаємо, одначе, що ця цифра збільшилася щодо Путіна більш як на 25 відсотків за останніх півтора роки, відколи Росія і Путін вторглися в Україну.

Чи це означає, що росіяни засадничо є імперіалістами? Можна різно це інтерпретувати, мовляв: вони просто жадібні давньої слави, але фактично відповідь є: «Так – росіяни є імперіалістами».

Можливо, і так, але це ненадовго. Ось приклад. Президент Буш-старший після перемоги в Іраку мав популярність у 75 відсотків. Американці були захоплені мілітарною перемогою. Правда, це захоплення тривало коротко, бо Президент Буш програв вибори рік пізніше. Немає сумніву, що популярність Путіна у Росії сьогодні – це наслідок перемог на полі бою в Україні, анексія Криму, створення т. зв. ДНР і ЛНР.

Тарас Шеченко жив значну частину свого життя в Росії, на волі також у Санкт-Петербурзі. У Шевченка було чимало російських друзів. До речі, викупили Шевченка з кріпацтва переважно його російські друзі. Правда, я переконаний, що вони зробили це, щоби користуватися з його артистичних здібностей і багато радили йому зайнятися постійно малярством і кинути писати. Однак Шевченко тому і вважається Генієм і Пророком. Він бачив і писав:

Отак подивишся здаля на москаля –
неначе справді він людина:
іде собі як
сиротина, очима – блим,
губами – плям, і
десь трапяється хвилина –
його буває
навіть жаль.
А ближче підійдеш – скотина...

Мабуть, краще не скажеш. Чи є добрі, чесні росіяни? Є, але їх дуже мало (здається, 10 відсотків у Росії), і навіть ті здебільша мовчазні.

Андрій ЛОЗА

РЕЗОНАНС

ПРИМІТИВНО

Український націоналізм був і залишається ідеологією, що проріс і розвивався як національно-визвольний рух у сучасну епоху. Не можливо призначити одного засновника або головного ідеолога українського націоналізму. Та все ж такі особи, напевно, будуть одні з перших за загальним впливом, що зробили істотний внесок у його розвиток: Тарас Шевченко, Юліан Бачинський, Микола Міхновський, Дмитро Донцов, Петро Полтава, Осип Дяків-Горновий та інші. Цей список можна продовжити, але зупинюсь на двох: Юліан Бачинський – по суті, марксист, протекціоніст українського селянства та робітничого класу і Дмитро Донцов – спочатку соціаліст, а пізніше прихильник інтеґрального націоналізму.

Організація Українських Націоналістів (ОУН) була сформована в 1929 р. як структура, що об'єднувала українські націоналістичні рухи, які намагалися реалізувати національно-визвольну боротьбу українського народу. В основі її завдань була визвольна боротьба, що окреслена яскраво у Декалозі, з якого перша точка звучить: «Здобудеш українську державу, або згинеш в боротьбі за неї». Її ідеологічна документація, котра, як правило, передавалася на конференціях і зборах на додаток до визвольної боротьби, часто включала і бачення незалежної української держави, що включало безліч соціальних програм, а також певний рівень протекціонізму в його економічному плануванні. Однак державна система позначена централізованою диктатурою і ворожим українським шовінізмом ніколи не були запропоновані.

Та не зважаючи на це, визнаючи популярність і ефективність ОУН, протягом багатьох років, довго після того, як збройна боротьба між Українською Повстанською Армією (УПА) і совєтами завершилася на початку 1950-их, совєти витратили багато часу й зусиль на продовження боротьби, яка включала вбивства лідерів ОУН на чужині та пропаґанду, котра принижувала ОУН, приписуючи їй ідеологій і актів, які не мали нічого спільного з ОУН.

Сьогодні росіяни продовжують пропаґандистську частину операцій, навіть набагато більше, однак, замітаючи сліди, бо історія ОУН залишила спадщину, яка надихає сьогоднішнє покоління українців. Опори для обох – Помаранчевої революції і Революції гідності – прийшли з героїзму ОУН та її збройного формування – УПА. Сьогодні майже всі патріотично наставлені українці світу вітають один одного словами «Слава Україні!», що традиційно використовувалися членами ОУН.

В російських і східноєвропейських дослідженнях при Університеті Піттсбурга Карл Бек Папери нещодавно опублікував нову статтю вже горезвісного критика ОУН і незрілого вченого Ґжеґожа Россолінські-Лібе під заголовком «Фашистське ядро українського геноцидного націоналізму». Стаття ніби претендує на наукову роботу, але вражає кількістю кричущих спотворень.

Як приклад, автор пише: «Фашистське вітання «Слава Україні!» було винайдене на початку 1920-их років Леґією українських фашистів, яка пізніше злилася з ОУН». Заява сама по собі змушує піднімати брови, оскільки термін «фашистський» з'явився тільки в 1919 році й, звичайно, не міг набути світової популярності або великого поширення вже в 1925 році, коли була утворена Українська леґія. Він посилається на джерело: «Липовецький, Організація Українських Націоналістів, 14». Я зв'язався з мені знайомим істориком Святом Липовецьким електронною поштою. Він був заскочений назвою Леґія українських фашистів, що він ніколи не чув і не писав. Врешті з Липовецьким ми встановили, що посилання Россолінського-Лібе це до книжки альбому Липовецького під заголовком «ОУН-бандерівці. Фраґменти діяльности і боротьби», де на 14 сторінці Липовецький пише про оформлення ОУН з таких частин як Українська військова організація (УВО), Група української національної молоді (ГУНМ) і Леґія українських націоналістів, якої організаційним вітанням було «Слава Україні!», що пізніше стало офіційним привітом ОУН. До речі, ця інформація подається Липовецьким у його книжці також по-англійськи, тобто «League of Ukrainian Nationalists», що Россолінські-Лібе аж ніяк не міг помилково прочитати чи перекласти.

Отож недбалість незрілого вченого чи навмисне введення в оману дуже подібного до колишньої совєтської, а сьогодні російської, пропаґанди? Швидше за все – останнє. А що мотивує? Напевно, ненависть, гроші, служба, ще щось...

Аскольд С. ЛОЗИНСЬКИЙ, *США*

ПЕРІОДИКА

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ІСТОРІЇ ГАЛИЧА

З моменту зацікавлення спільноти історією Галича, впродовж середини XIX – початку XXI ст., надруковано десятки статей і монографій, присвячених історії міста в різні історичні періоди. Щороку відбуваються наукові конференції та видаються наукові збірники, присвячені ролі Галича в державотворчих процесах України. Значний масив роботи у напрямку дослідження, збереження та популяризації історії Галича і його пам'яток здійснює Національний заповідник «Давній Галич» як провідна наукова установа.

Проблематика історії міста є дуже різноманітною – окремі науковці чи академічні колективи завжди матимуть широке поле для досліджень. Саме для того, щоб згуртувати науковців для дослідження минулого та фіксації сучасного міста, ознайомити всіх зацікавлених з науковими напрацюваннями, на Прикарпатті видаватиметься науково-краєзнавчий часопис «Галич».

Ідея видання часопису народилася в середовищі громадських діячів та науковців, а ініціатором справи став директор видавництва «Лілея-НВ» Василь Іваночко (Івано-Франківськ).

Відбулися перші робочі зустрічі ініціативної групи – редакційної ради журналу «Галич». До її складу на сьогодні входять: викладач Прикарпатського національного університету Мирослав Волощук (курує рубрику «Галич IX–XIV ст.»); директор департаменту містобудування та архітектури виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради Володимир Гайдар (рубрика «Архітектура міста»); викладач Прикарпатського національного університету Ігор Коваль (рубрика «Мистецтво Галича»); керівник науково-редакційного відділу «Звід пам'яток історії та культури. Івано-Франківська область» Зеновій Федунків («Галич у XIV–XVIII ст.»), науковий працівник відділу охорони культурної спадщини Національного заповідника «Давній Галич» Андрій Чемеринський (рубрика «Галич у період Австрійської та Австро-Угорської імперій: 1772–1918 рр.»; «Галич у період II Речі Посполитої: 1918–1939 рр.»). Також до роботи в редакційній колеґії запрошено науковців з Львівської політехніки – Миколу Бевза, Юрія Лукомського та інших.

Обговорено концепцію видання журналу та акцентовано увагу на потребі видання окремої бібліотеки часопису (на зразок серії видань історико-краєзнавчого об'єднання «Моє місто»).

Редакційна рада сподівається видати перше число часопису та здійснити його презентацію громадськості ще цього року.

Н. К.

ВАРТО УВАГИ

ВІДПОВІДАЄМО...

10. В якому порядку буде проводитись сплата податку на доходи фізичних осіб і військового збору по пенсіях працюючих пенсіонерів з 1 квітня 2015 року?

Базою для оподаткування є розмір пенсій та щомісячного довічного грошового утримання, який після визначення 85 відсотків призначеного розміру пенсії працюючих пенсіонерів перевищує 3654,00 грн. на місяць – у частині такого перевищення.

Наприклад, розмір пенсії з урахуванням надбавок, підвищень відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» становить 5000,00 грн. Якщо пенсіонер працює не на посадах, які дають право на призначення пенсії/щомісячного довічного грошового утримання у порядку та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про статус народного депутата України», «Про судоустрій і статус суддів», пенсія виплачується в розмірі 85 відсотків призначеного розміру, але не менше 150 відсотків прожиткового мінімуму, встановленого для осіб, які втратили працездатність, тобто 4250,00 грн.

Оскільки розмір пенсії перевищує 3654,00 грн. на місяць, розмір пенсії в частині 596,00 грн. підлягає оподаткуванню. Податок на доходи фізичних осіб становить 15 відсотків – 89,40 грн., військовий збір – 8,94 грн.

До виплати пенсіонер отримає 4151,66 грн.

11. Чи можливо віднести пенсіонерів до категорії непрацюючих на підставі даних системи персоніфікованого обліку:

чи можливо вважати особу непрацюючою в період, коли сплата страхових внесків відсутня;

чи вважається станом на 01.04. 2015 р. ця особа непрацюючою, за відсутності інформації про сплату страхових внесків за 2014 рік?

Вирішення питання щодо віднесення особи до непрацюючої залежить від даних, наявних в трудовій книжці, в даних системи персоніфікованого обліку внесків та в Державному реєстрі загальнообов'язкового державного соціального страхування.

(Продовження буде)

ДОПОКИ?!

НЕ ХОЧЕШ РОСІЙСЬКОЇ – БУДЕШ БЕЗ ПЕНСІЇ

У березні 2013 року мені видали паспорт, оформлений українською і російською мовами, хоч я просив оформлений українською. Я отримав той паспорт, бо без нього не видавали пенсію й не оформляли субсидію. Міґраційна служба порушила закон «Про Єдиний державний демографічний реєстр...», статтею 17 якого передбачено, що паспорт громадянина України оформляється українською мовою. Я не хотів, щоб Росія й мене захищала, тож зафарбував усе надруковане й написане російською мовою. Міґраційна служба визнала той паспорт недійсним і відмовилася видати мені паспорт без російської мови. За моїм позовом Миколаївський окружний адміністративний суд постановою від 24.12.2014 р. зобов'язав міґраційну службу видати мені паспорт, оформлений українською мовою, в обмін на паспорт, оформлений українською й російською мовами. Одеський апеляційний адміністративний суд ухвалою від 21.04.2015 р. залишив цю постанову без змін. Судові рішення можна знайти в Інтернеті за номером справи 814/3006/14.

Для забезпечення обміну 22.05.2015 р. я повернув недійсний паспорт до міґраційної служби. Було відкрите виконавче провадження та міґраційна служба не виконує рішення суду. На неї вже накладено штраф за невиконання рішення суду. Буде ще один штраф і закриття виконавчого провадження. У мене так і не буде паспорта без російської мови.

У «Ощадбанку» не видали мені пенсію за червень, бо ж я без паспорта... Так буде й у липні. Я просив міґраційну службу видати тимчасове посвідчення громадянина України та й у цьому мені відмовлено. Міґраційна служба стоїть на своєму – або паспорт з російською мовою, або нічого. Хоч можна ж друкувати такі самі бланки паспортів тільки без написів російською мовою, і дорожчими вони не будуть. Мабуть, у нас міґраційна служба Росії.

Тепер я вже не візьму паспорт з російською мовою хоч і буду без пенсії, а отже, без харчів, ліків і з боргами за комунальні послуги.

Може, десь є українці, які мене захистять. Я не прошу грошей. Може, знайдуться ті, хто обуриться нав'язуванням російської мови Порошенком, Яценюком, Гройсманом і Аваковим, та так, щоб вони це відчули. Я до них звертався і не раз, тож через них я залишився без пенсії.

Повідомляю ще декілька судових рішень, і то не всі. Ознайомитеся й зрозумієте, що теперішня влада не далеко втекла від банди Януковича.

Справа № 814/3803/14 Миколаївський ОАС, 22.01.2015. Одеський ААС 20.05.2015.

Справа № 814/3620/14 Миколаївський ОАС 26.01.2015. Одеський ААС 13.05.2015.

Справа № 814/1082/15. Миколаївський ОАС, 14.05.2015. Постанова оскаржена.

Справа № 814/3622/14. Миколаївський ОАС. 26.01.2015. Одеський ААС, 14.05.2015.

Справа № 814/3801/14. Миколаївський ОАС, 27.01.2015. Одеський ААС, 29.04.2015.

Справа № 814/1013/13-а. Миколаївський ОАС, 27.05.2013. Одеський ААС, 17.09.2013.

Анатолій ІЛЬЧЕНКО
Тел. для зв'язку: 099-371-48-46.

ДУХОВНІ РОЗДУМИ

І МЕНЕ НЕ ВПУСКАЮТЬ...

Від села до села, від міста до міста, відвідуючи богослужіння, ходив дивний старець. Маючи дар прозорливості, він ясно бачив гріхи кожної людини. Та цим даром він не тішився, а мучився і страждав. Бо щоразу, коли щиро і з душевним болем виявляв і викривав правду гріховного стану людини, щоб допомогти, коли тихо, спокійно і лагідно називав конкретну провину, щоби зупинити, відвернути, виправити і врятувати, замість вдячності зазнавав грубощів, образ та принижень. І тоді він говорив собі: «Ні! Не буду більше дивитися на людей і викривати їм їхні злі помисли і вчинки...»

Але даремно, бо переживання за чужу біду брало гору. Його надихали й підтримували духом вбогі, хворі, безробітні, п'яниці, яких сьогодні так багато. Він зустрічав їх біля храмів і на вулицях. Багато з них дякували йому за кожне слово, обіцяли змінитися й просили молитися за них.

Та найважчим випробуванням були його розмови зі священнослужителями. Мало хто з них вислуховував старця до кінця. Більшість переривали його мову, відмахувалися, ображалися й грубо говорили: «Іди геть і спасай себе самого!». А серце старця розривалося від болю, що вчителі духовного життя не переймалися своїм душевним станом. Їм вистачало згідно з уставом сповнювати обряди... Та й стосунки між священнослужителями були далекими від зразкових, не зважаючи на слова Спасителя, який сказав: «З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати». До жаху вражало те, що про це духовні наставники не хотіли ні слухати, ні говорити. А єпископи також мовчали, хоч мали б якнайчастіше про це священикам нагадувати. Бо між отцями панували фальш, продажність, кар'єризм, поділи на «своїх», наближених, і «чужих», віддалених, і таке інше. А назагал, як бачив духовними очима старець, чи не більшість священнослужителів були в полоні грубого матеріалізму. Буква вбила дух і земне минуще, не варте нічого, взяло гору над духовним, небесним і вічним. На перше місце вийшли питання фінансового наповнення парафіяльних і особливо єпархіальних кас. Духовні провідники змагали до багатства і комфорту.

Відвідував прозорливець духовні школи і єпископські курії (єпархіальні управління). І всюди він бачив багато фальші. Там неначе чесноти панували лицемірство, двуликість, підлещування, продажність, підкуп...

Шкода, правда, що не запитав, а так хотілося, яке в цих вищих чинів розуміння вбогості, простоти, скромності, відкритості, чесності і т. ін., до чого закликав своїх учнів Христос. Бо, зважаючи на дорогі іномарки, які стояли перед будівлею курії, не важко здогадатися про такі ж круті палацики, квартири й дачі цих духовних провідників. І все це в той час, коли більшість людей – за межею бідності, а серед них – більшість безробітної молоді...

І все ж найбільшим випробуванням для прозорливця були відвідини богослужіння у столичній катедрі. В оточенні багатьох служителів предстоятель після Літургії вручав церковні нагороди жертводавцям. На першому місці, зрозуміло, був відомий меценат, який десятиліття жертвує на храми, монастирі, духовні школи й різні релігійні заходи. Піднесено, велично й ейфорійно на його адресу і честь звучали слова подяки, побажання здоров'я, успіхів у бізнесі й запевнення постійних і щирих молитов за нього самого Глави Церкви.

А перед очима старця постав справжній образ мецената – пихатий, зверхній і гордий, який обдурює своїх працівників і державу: недоплачує, затримує зарплати, платить в конвертах, приховує від оподаткування свої доходи. А на людях показує себе великим патріотом...

Пробрався старець до священнослужителів і крайньому з них все тихо оповів. Той пішов до Глави і все переповів йому. Предстоятель, як виглядало і не для прозорливця, не взяв нічого до уваги, а лиш кивнув головою (а старець це прочитав): «Гоніть його геть звідси!».

За мить-другу до старця підійшов кремезний священик, взяв його під руку, силоміць провів до вхідних дверей і штовхнув зі словами: «Геть звідси, правдолюбець, тобі тут не місце!».

Заледве втримався на ногах старенький, нещасний борець за правду. Його душа ридала, очі залили сльози.

– Господи! Я з молитвою до Тебе і надією на Твою поміч з усіх сил борюся зі злом у собі. Стараюсь нікого не скривдити й не образити. Та навіть з непристойними думками борюся і з них сповідаюся. Але що я один можу вдіяти проти зла у ближніх? Тут потрібна сила св. Івана Хрестителя. Господи, благаю Тебе: забери в мене дар прозорливості, я не маю сили боротися, прости!

Враз перед очима старця постав середнього віку Чоловік, який пильно дивився на нього. Сповнені сліз очі не могли добре роздивитися Незнайомця, але всією душею, всім серцем і всім єством старець відчув, що такої Людини він ніколи не бачив. Праведник відчув, що Він – Божественне Добро і Любов.

У цю мить Незнайомець промовив:

– Ну що, гонять тебе з храмів? І мене туди не впускають...

– А хто Ти такий і чому Тебе не впускають? – запитав старець.

– Я – Той, про кого проповідують, багато пишуть і славлять. Та я просив і прошу лише одного: покайтеся, поборіть в собі зло, змініться і переродіться...

Тут старець зрозумів, хто перед ним, і впав Йому до ніг.

– Але, Ісусе, Ти є у Святій Євхаристії!

– Так, я там є! Але ті, що приймають мене і не поборюють в собі зло, приймають не в оправдання і спасіння, а на осудження. Мене немає в забруднених гріхами людських серцях, і поза храмом, і в храмі, бо я мешкаю тільки в чистому серці! А ти, і всі такі, як ти, є голосом святого Івана Хрестителя. Тому й не замовкай свідчити Божу Правду, викривати й скеровувати на спасенну дорогу грішних, моїх любих дітей, які щиро прагнуть спасіння. Мене гнали, і вас будуть гнати, але радість ваша і нагорода чекає вас у вічності!

– Але, Господи... – хотів ще щось запитати старець, та побачив, що поряд немає нікого.

Може, це йому здалося? Та ні! Він добре відчував біля себе Його присутність. І вже безстрашно й відважно пішов у світ свідчити Христову істину.

Михайло МЕЛЬНИК, *протоієрей*

ПРАВДА ПРО КРИВДУ

22 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ
(НАПЕРЕДОДНІ І ЗГОДОМ)

(Закінчення. Поч. у № 27)

Напередодні 22 червня 1941 р. та у перші дні німецько-радянської війни органи НКВС у в'язницях Львова, Луцька, Станіслава, Дрогобича, Самбора та інших міст Галичини й Волині розстріляли близько семи тисяч громадян, переважно членів ОУН, інших національно-патріотичних партій, організацій, товариств, священиків, учителів, підприємців. Тож на початок війни ҐУЛАҐ «населяло» біля 19 млн. осіб зі всієї «необъятной родины моей».

Не дивно, що репресії проти «ворогів народу», проти національної честі й гідності загарбаних Москвою народів викликали серед того ж народу ненависть до московського комуно-тоталітарного режиму, а це, звісно, привело українців, прибалтійців, молдаван та інших до супротиву сталінській системі, до участі у війні проти Радянського Союзу на боці фашистської Німеччини та її союзників з одного боку або ж участі у війні проти Німеччини в арміях антигітлерівської коаліції – лише не в Червоній армії. Факт, що формуючи польську армію на теренах Росії, генерал Сікорський подбав про долю висланих і засланих до Сибіру з Західної України і Західної Білорусії польських громадян, в т. ч. галичан і волиняків, які не вважали себе громадянами Радянського Союзу після розгрому Польщі, не бажали служити у Радянській армії. У цій справі, до речі, багато зробила письменниця і громадська діячка Ванда Василевська. Тож поляки, українці-галичани й волиняки, які вважалися підданими Польщі, за викликом генерала Сікорського зголосилися до польського війська, що формувалося. Як засвідчують документи, добровольців польської армії радянське командування кидало у прорив на найтяжких ділянках фронту.

Ненависть до сталінської «совдепії», до Росії, яка не раз ґвалтувала Польщу за всю її історію, яка вчинила дику наругу над польськими військовополоненими у 1940 році у Катині й Старобельську, призвело до того, що в німецьких силових структурах служило 250 тисяч поляків.

А лише маленька Латвія дала для військ СС 150 тисяч вояків, серед яких було багато й колишніх латиських червоних стрільців – «ленінської гвардії».

* * *

...Масові репресії і терор проти власного народу сталінщина проводила і після 22 червня 1941 р. – протягом всієї «великої вітчизняної війни». Тож всього за війну військові трибунали в СРСР чинили нечуване, жахливе «судочинство»: було приречено на смерть 2,5 млн. військовослужбовців, в т. ч. 472 тисячі – за «контрреволюційну діяльність», включаючи сфабриковані (на страх іншим), скажімо як шпигунство – понад 220 тисяч засуджених до розстрілу. Чверть засуджених червоноармійців звинувачувалися в «антирадянській аґітації», а це біля 117 тисяч людських доль. А це ж були ні в чому не винні люди...

Трагізм у процесі «вітчизняної війни» пережило донське і кубанське козацтво, розорене більшовицьким режимом під час так званої «громадянської війни» і в процесі колективізаційного мору. Тож нічого дивного нема в тому, що тисячі козаків під час німецько-радянської війни, сповнені ненависті до сталінського режиму, брали участь у боротьбі на боці фашистської Німеччини. В рядах її збройних сил, як стверджують історичні джерела, воювало 94 тисячі козаків, а серед них і генерал «войсковой атаман Войска Донского» Петро Краснов. Цілі козацькі дивізії входили до складу військ СС. Причому воювали вони вперто, стійко, навіть краще німецьких вояків. Такою сильною була їхня ненависть до большевицької влади і Сталіна. Після війни уряд Великобританії видав сталінському «Смершу» тисячі козаків, в т. ч. генерала П. Краснова на смерть у ҐУЛАҐу. Сам генерал Краснов у січні 1957 р. був страчений у Москві.

До речі, у Дніпропетровську вже у 1941 – на початку 1942 р., тобто під час німецької окупації, діяв так званий Український козачий комітет. Тут формувався український козачий корпус із трьох дивізій. Набрали 15 тисяч добровольців. Одночасно формувалася українська дивізія в Сумах, до якої зголосилося 10 тисяч осіб. Однак після проголошення українськими націоналістами (ОУН) відновлення Державності України у Львові, німецька окупаційна влада (ґестапо, жандармерія, поліція) розпочали масові акції проти ОУН. Тож українські дивізії, сформовані у Дніпропетровську і Сумах, гітлерівцями були роззброєні, розформовані, більшість добровольців німці запроторили на шахти Рурського вугільного басейну остарбайтерами. Як зазначає публіцист Андрій Ганус у статті «Росіян на боці німців воювало більше» (Експрес», ч. 68, 23–30.06.2011 р.) «через бандерівців» Гітлер втратив чотири українські дивізії».

* * *

...Із радянських військовополонених – вихідців із Середньої Азії гітлерівці у 1942 р. сформували т. зв. «Туркестанський леґіон». У присязі, яку давали леґіонери, мовилося, що Аллах благословив їх і закликав у всьому підкорятися німцям. Із північнокавказьких народів (чеченців, інгушів, балкарів, калмиків, карачаївців та інших) німцями також були сформовані військові частини леґіонерів. Для них навіть видавалася газета під назвою «Газават» під гаслом «Аллах з нами! Гітлер з нами!»

...На півдні України – в Херсонській і Донецькій областях, а також у Полтавській області німецьким окупантам вірно служив 813-ий вірменський батальйон, яким командував майор вермахту – син адмірала великодержавника Колчака.

...У роки «великої вітчизняної війни» колишній командир дивізії Дієвої Армії УНР, згодом – командувач УГА і голова «українських комбатанів» генерал Михайло Омелянович-Павленко (а також колишній член Директорії А. Лівицький і екс-гетьман України Павло Скоропадський) підписав меморандум Гітлеру, складений 14 січня 1943 р. Мельником у Берліні, про формування українського війська. Сам генерал М. Омелянович-Павленко у Вінниці командував поліційним полком, який брав участь у боях з червоними партизанами в Білорусії, допомагаючи гітлерівцям нищити московський більшовизм.

* * *

...Німецько-радянська війна, що розпочалася 22 червня 1941 р. здетонувала в окупованій гітлерівцями Європі вибух серед тих, хто забажав воювати проти Сталіна і червоної Москви, проти ненависної московсько-тоталітарної системи. Мова йде не лише про сателітів Німеччини – Угорщину, Італію, Румунію, Фінляндію. До речі, проти СРСР воювала зокрема, 8-ма італійська армія. Вона була розгромлена під Сталінградом. На Волховському і Ленінградському фронтах проти радянських військ воювала 250-та іспанська «Голуба дивізія», яку диктатор Франко дав у подяку Гітлеру за німецьку допомогу в розгромі республіканської влади в Іспанії і помсти СРСР за його допомогу іспанським республіканцям. До речі, німці презирливо називали своїх іспанських сателітів «драйша» (три літери «ш») – «шмутціґе шпаніше швайн» тобто «брудні іспанські свині».

Гітлер зобов'язав виставити свої війська проти Радянського Союзу і Словаччину. Тож і її «Бистра дивізія» була відправлена на східний фронт, зокрема до Криму.

22 червня 1941 р. з нападом Німеччини на СРСР профашистський лідер «Незалежної Держави Хорватії» Кватернік теж оголосив війну Москві. З дозволу Берліна на Східний фронт був відправлений добровольчий 369-ий посилений хорватський піхотний полк. Він брав участь у боях біля Полтави, Харкова, у наступі від Воронежа до Сталінграда. Із загального числа полку в шість тисяч вояків 4000 хорватів назавжди залишилися у приволзькій землі, а 1000 вояків потрапили в полон.

У 1943 році нацисти з боснійців сформували дивізію СС «Хандшар» чисельністю до 26 тисяч осіб. Леґіонери з добровольців були сформовані німцями з ельзасців, лотарингців, валлонів, норвежців та інших представників європейських народів. Тож по закінченні Другої світової війни до радянського полону потрапило до півмільйона європейців із вермахту і військ СС, цебто крім власне німців за походженням.

...В одній із радянських пісень воєнного часу про 22 червня 1944 р. співається:

...Киев бомбили,
Нам объявили,
Что началася война.

Ця дата стала чорним днем для Сталіна, сталінщини і всієї комуно-московської системи. Бо Сталін і «кремлевские мечтатели» самі собі накликали ворогів. Але вона була чорним днем для всього українського народу, який заплатив за перемогу, за мир неймовірно високу ціну – мільйони і мільйони життів. Пам'ятаймо і спільно борімось проти новітнього фашизму – рашизму, що на цей раз прийшов на нашу землю зі сходу – з Москви, з Росії.

Володимир МОРОЗЮК, *член НСПУ*

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

Поважний просвітянин
ВАСИЛЬ РОМАНКО
у ці дні відзначає свій день народження.

Шановний пане Василю!

Івано-Франківське міське об'єднання товариства щиро вітає Вас з днем народження!

Прийміть від просвітян Івано-Франківська слова вдячності за Ваш особистий внесок у боротьбу за здобуття національної Незалежності України, розвиток і утвердження української мови, консолідацію патріотичних сил держави.

Велика подяка Вам за активну участь у діяльності «Просвіти».

Бажаємо щасливого сьогодення, світлого майбутнього, енергії та наснаги на ниві духовного відродження нашої національної культури!

Міцного здоров'я і многих благословенних літ!

З роси і води!

З повагою, голова товариства, професор Василь БОЙКО, відповідальний секретар Наталія СИНИЦЯ

***

Вітання багаторічній скарбничці «Просвіти» Калущини

ВІРІ ЦІШЕВСЬКІЙ

з молодим ювілеєм, який вона відзначає у розмай літа.

У цей святковий день чудовий
Прийміть сердечні привітання,
Слова подяки і любові
І найщиріші побажання:
Від Бога ласки Вам бажаєм,
Здоров'я Вам – на всі літа
Хай сонечко Вам усміхаєсь,
А в серці – щастя й доброта.

Батьки, рідні, Ігор КОТИК від просвітян Калуської Бойківщини

ПРОБА ПЕРА

Молода просвітянка **Юлія Яковлєва** з Лісок Коломийського району, яка закінчила медичний коледж і працює медсестрою в дитячій поліклініці, захоплена віршуванням. Дівчина веде ліричний щоденник, в якому занотовує розмисли і стани душі. Це радше вірші в прозі, якщо йдеться про жанр. Пише, як підказує чуття, мріє про першу книжку. Тож нехай щастить на літературному шляху!

Василь РЯБИЙ,
член Національної спілки письменників України

ЛЮДИНА З СЕЛА

У місті зразу помітна людина з села. У неї на взутті обов'язково є трава. І взута вона зручно, рідко на підборах. А в городян на неї чомусь кисла міна, бо в людини з села не завжди є можливість за модою встигати. Думають, що зліплена вона з іншого тіста. А людина з села добродушна, співчутлива. На її взутті сяють зелені травинки.

ЖОРСТОКА ВІЙНА

Що таке «війна»? Недавно дізналась, що таке «жертв не злічити». І як миритись з журбою, що стала вдовою? Траур. Жалоба. Жаль вояків, жаль простих людей, що вже не розплющать очей. А в загарбників – крові по лікті. Чому ще хтось вмирати має? Війна...

МУЧИТЬ СУМНІВ

Якийсь сумнів у серце закрався, в закутках душі заховався, кроку ступити не дає. Отаку має силу сумнів, легко думки перекидає, які щомиті змінюються, не дають спокою. Сумніваєшся. Думаєш. Шукаєш істину.

ПРИСУТНІСТЬ І ВІДСУТНІСТЬ

Інколи здається, що мене нема, ніхто й не помічає моєї відсутності. А потім довго думка ця мене гнітить, соромитись змушує такого сприймання, але факт не перевіряє. Все ж таки я присутня. Розрадив би хтось.

ДИТИНА У ВІКНІ

Людство поринуло в сон. В одному домі засвітилась свічка. Це осиротіла дитина очі не стулила. Нема кому на добраніч побажати чи казочку якусь прочитати. Вона сумує, у вікні когось виглядає, а кого – і сама не знає.

Юлія ЯКОВЛЄВА, *медсестра*

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

НА СТРУНАХ ЗОЛОТИХ ЛЮБОВІ

У залі музею історії Коломиї відбулася презентація нової збірки віршів «Любові струни золоті» уродженця с. Задубрівці на Снятинщині, члена Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка Ярослава Руданця.

Ведучий заходу, працівник міської бібліотеки № 3 для дорослих Рустам Аманкулов розповів про автора поетичних збірок «Вітер і вічність», «Хвилина дощу», «Раїна», за яку відзначений премією імені Марка Черемшини, публікацій в часописах. В його творчому доробку – понад два десятки пісень, в цьому жанрі він найбільше самовиразився. Популярною стала пісня «Я тобою горю», де є рядки: «Тільки справжня любов називається раєм». А його стан душі такий, про що він пише в післямові «Вітцівщина моя»:

Треба бутністю насититися,
Щоб від чуйності засвітитися.
Хоч не зміряти все не збагнуте,
Щастя – вірити, щастя – прагнути!

Згодом слово про автора підхопила ще одна ведуча вечора – завідувачка бібліотеки № 3 для дорослих Оксана Дем'янчук.

Про творчість пана Ярослава висловили свої враження, привітали його з виходом книжки і днем народження члени НСПУ Ярослав Ясінський, Іван Війтенко, редактор його попередніх книжок, автор передмови у збірці «Раїна», відомий поет Василь Рябий, члени літературного товариства Василь Михайлищук і Володимир Франкевич, заступник голови спілки літераторів Василь Диблюк, літератори Юлія Долінська, Марія Сазонова та Галина Бритвак, художниця Емілія Бережницька, працівниця міського відділу культури Роксоляна Крив'юк та керівник апарату Коломийської райдержадміністрації Михайло Беркещук, працівники Снятинської центральної бібліотечної системи, соліст МПК «Народний дім» Василь Свищук, який виконав патріотичну пісню на слова Я. Руданця і музику Є. Боднаренка, авторка цих слів, а також численні друзі, знайомі, шанувальники красного слова.

У залі звучала лірика поета у блискучому виконанні учасників театру поезії «Орфей»: Наталії Кобилянської, Тетяни Рубашівської, Ярослава Басараби, Ірини Луцик та Назарія Дем'янчука (керівники – О. Курчій та О. Гаращук). Також автора віршами й піснями привітали юні учасники молодіжного творчого об'єднання «Горицвіт» при міській бібліотеці № 3 для дорослих: Христина Луцик, Анастасія Луцик, Назар Дем'янчук, Анна Матейчук, Єва Донченко та Діана Дяків, яка зачарувала всіх присутніх своїм чудовим співом. Це було свято виходу книжки у світ у дрогобицькому видавництві «Посвіт», в чому посприяв генеральний директор ПП «Коломийський хлібокомбінат» Іван Гуменюк.

Віра ТОРОВАТОВА,
завідувачка Коломийської міської бібліотеки № 3 для дітей

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО...

СНИ

У буднях бачу празники́,
А в свята думаю про будні
Й про «через рисочку роки» –
За ними сни, що непробудні.

Тим вічним сном Герої сплять
Ті, що на кулі йшли без зброї...
Ті ж, що вгинались від проклять,
Спочинуть, мов вандали Трої.

Сплять ті, у кого совість чиста,
Хто Україну в серці мав,
Й ті, в кого душу вкрав нечистий
І «руки гріти» помагав.

Герої сплять в Алеях слави –
Поклони душам тим святим
Складають Вершники Держави
З Тризубом славним золотим.

Душепродажні – в саркофагах
На унітазах золотих,
Й миршавий цуцик в знак «поваги»
Підніме лапочку на них.

А я все думаю про сни,
Що снились їм в буремні будні...
Стратденним – цвіт, що впав з весни,
Їхнім катюгам – кров у «грудні».

Михайло ФЕДАК, *с. Павлівка*

ЗУСТРІЧІ

ДОЛЯ КРАСНОГО СЛОВА

Відомий поет Василь Рябий, який веде просвітянську роботу в місті над Прутом, частий гість в бібліотеках та навчальних закладах Коломиї.

Цього разу на зустріч зі студентами третього курсу філології його запросив кандидат філологічних наук, доцент Коломийського інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, письменник Микола Васильчук.

Відбулася розмова про долю красного слова, гість поділився думками про сучасну літературу, творчими планами, прочитав низку віршів, відповів на запитання. Роздав автографи, подарував бібліотеці інституту свої збірки віршів.

Це корисне спілкування запам'ятається, воно розширило пізнання жанру поезії, яка є царицею літератури.

Галина ГНАТЮК, *завідувачка бібліотеки Коломийського інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника*

ЗНАЙ НАШИХ!

І ЗНОВУ – ЧЕМПІОН

28 червня в столиці відбулися змагання – відкритий чемпіонат Києва з легкої атлетики серед ветеранів (осіб старших 30 років). У змаганнях взяли участь спортсмени з багатьох областей України. Успішно виступив на ньому просвітянин, івано-франківець Василь Кричун, який став п'ятикратним чемпіоном, вигравши біг на 200, 400, 800, 1500 м та спортивну ходьбу на 5 км. А невдовзі наш невтомний чемпіон візьме участь у повному марафоні з подолання п'яти карпатських вершин.

Наш кор.

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

ЛИПЕНЬ

(Закінчення. Поч. у № 27)

27 ЛИПНЯ

80 років від дня народження **Володимира Сельського,** професора, кандидата геолого-мінералогічних наук, почесного члена Правління ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, уродженця м. Коломия.

50 років від дня народження **Марії Микицей,** поетеси, авторки збірок «Саламандра», «У затінку шафранів», повісті «Будинок, який умів розмовляти», лауреата міської премії ім. І. Франка (за книжку «Трофей на довгу пам'ять»), яка живе і працює в Івано-Франківську.

28 ЛИПНЯ

Рівноапостольного Володимира Великого, князя київського, Хрестителя Київської Русі.

75 років від дня народження **Івана Остафійчука,** українського графіка, лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка, уродженця с. Тростянець Снятинського району.

29 ЛИПНЯ

150 років від дня народження митрополита **Андрея Шептицького** (1865–1944), видатного церковного і громадсько-політичного діяча, єпископа Станиславівського (1899–1900), глави УГКЦ (1900–1944).

Підготував ***Петро АРСЕНИЧ***

ВАРТО ЗНАТИ

БДЖОЛИНИЙ ХЛІБ – ВІД СТА НЕДУГ

На думку багатьох апітерапевтів і пасічників – це один із найбагатших на поживні речовини продукт.

Це маса мікроскопічних зерен з концентрацією повноцінних білків, жирів, амінокислот (22 види), вуглеводів (фруктоза, сахароза, глюкоза), мінеральних (22 назви) та інших біологічно активних речовин.

Бджоли збирають квітковий пилок і транспортують його у вулик в кошичках третьої пари ніжок у вигляді кольорових грудочок. У вулику комахи додають до пилку певну кількість нектару та виділень слизових залоз. Законсервований таким чином пилок зветься **пергою,** або **бджолиним хлібом.**

Квітковий пилок має тонізуючу, кровотворну, протисклеротичну властивості, нормалізує роботу серця, стимулює діяльність шлунково-кишкового тракту, легень, нирок, печінки, залоз внутрішньої секреції. З профілактичною та лікувальною метою вживають при багатьох недугах: порушенні серцево-судинної діяльності, ослабленому імунітеті, аденомі простати, авітамінозі, радіоактивному опроміненні, для профілактики процесів старіння у разі порушення обміну речовин.

Терапевтичні властивості пилку з різних пилконосіїв різняться. Зокрема, пилок акації білої діє заспокійливо; з верби та липи – заспокійливо і має потогінну властивість; з чебрецю – має тонізуючий та антисептичний ефект, ледь збуджує статеву систему, поліпшує кровообіг, ефективний проти кашлю; з глоду – діє як жарознижуючий засіб, зміцнює серцевий м'яз, заспокійливо діє на нервову систему, ефективний при порушенні кровообігу; з кульбаби – добре впливає на нирки, сечовий міхур, печінку; з гречки – зміцнює стінки капілярів, запобігає крововиливам, сповільнює ритм серця, рекомендується при аритмії, серцебитті, кровотечах; з шипшини – як сечогінний, легкий послаблювальний засіб, зміцнює капіляри; з яблуні – зміцнює загальний стан і серцевий м'яз.

Наведімо лише декілька рекомендацій з застосуванням квіткового пилку.

Цукровий діабет. Вживають 0,5 ч. л. пилку тричі на день за 15–20 хв. до їжі. Через 20 хв. вживають 100 мг настою з коріння кульбаби лікарської – 35 г, листя чорниці звичайної – 25 г, листя кропиви дводомної – 30 г. Суміш трав (2–3 ст. л.) запарюють на 2–3 години.

Аденома простати. По 15–20 г пилку двічі на день за 1,5–2 год. до їжі протягом 1,5–2 місяців, бажано з медом. Після двотижневої перерви курс повторити. Чоловікам після п'ятдесяти років з метою профілактики захворювання аденоми простати доцільно проводити 2–3 курси лікування на рік.

Стареча слабкість. Вживати по 1 ч. л. за 15–20 хв. до їжі тричі на день протягом 1–1,5 місяця.

Гіпертонія. Змішують порівну пилок і мед, вживають по 1 ч. л. тричі на день перед їжею протягом 1,5–2 місяців.

Захворювання нирок. Вживають 1 десертну ложку пилку з медом (порівну) тричі на день, розсмоктуючи в роті. Курс лікування – 1,5 місяць, потім роблять двотижневу перерву і курс лікування продовжують. Корисно одночасно вживати рекомендовані збори лікарських трав.

Захворювання печінки. 1 ч. л. пилку змішують з 1 ст. л. меду, вживають до обіду. Тривалість лікування 1–1,5 місяць.

Гастрит з пониженою кислотністю. 1 ст. л. пилку та меду (1:1) розбавляють 50 мл теплої перевареної води, настоюють 2–3 год., вживають тричі на день перед їжею протягом місяця. Після 10-денної перерви повторюють. Для посилення ефекту також вживають рекомендовані настої трав.

Порушення серцево-судинної і вегетативної нервової системи. Вживають 10 г пилку за півгодини до їжі тричі на день протягом 20 днів.

Хвороби органів дихання. Вживають тричі на день по 1 ч. л. суміші пилку та меду (1:1) та 0,5 скл. теплого настою мати-й-мачухи, липового цвіту, коренів алтеї (порівну). Суміш трав (3 ст. ложки) заливають 1,5 л окропу, настоюють 3 години.

Ішемічна хвороба серця – міокардія, вада серця. Вживають по 1 ч. л. двічі–тричі на день за півгодини до їжі. Корисне вживання пилку з медом (1:0,5) по одній столовій ложці двічі–тричі на день, тримаючи в роті до розчинення.

Струс мозку, порушення мозкової діяльності. Споживають по 0,5 ч. л. пилку тричі на день перед їжею та п'ють настоянку глоду по 1 ч. л. тричі на день.

Загальнозміцнювальна суміш: мед – 50 г, масло вершкове – 100 г, пилок – 10 г намащують на хліб і вживають двічі–тричі на день. Особливо корисна ослабленим дітям.

Краяни, любіть і плекайте бджіл. Споживайте бджолиний хліб і живіть до ста літ.

Подав ***Михайло РУДКОВСЬКИЙ***